

Eilat januar 2000

Tirsdag 27. Januar:

Det var en kold og regnfuld morgen..... Langt ude på landet i et dejligt hus boede en ældre frue.... Sådant kan dette eventyr begynde, men i realiteten begyndte det meget tidligere. Ja – måske begyndte det for næsten en livstid siden. Farmor havde nemlig et stort ønske om at besøge Sct. Catarina-klostret i Sinai, og mon ikke den interesse var vakt allerede i søndagsskolen på Islands Brygge i 50'erne? I al fald havde hun snakket om denne ”pilgrimslyst” gennem de seneste år, og nu var det ved at blive en realitet.

Så vi var flere der måtte tidligt op. Jeg var hos Karin, idet jeg aftenen før havde været hos Anne-Marie og Michael til surprise-party i anledning af hans 50 års fødselsdag. Men vi kom op ved 5-tiden, og jeg kørte først til Hillerød efter Rikke, og så til Meløse efter farmor og Else, der havde 77 års fødselsdag dagen før. Så tilbage til Lyngby efter Karin og videre til lufthavnen. Indcheckning gik fint uden den lange ventetid, og Mærsk-flyet med 140 forventningsfulde rejsende gik til tiden lidt over 8.

Rikke og jeg sad på 8. Række, mens Else og farmor sad på sidste række, og efter morgenmaden fik vi rejsens første chok: da vi skulle udfylde israelske indrejsepapirer kom stewardessen og fortalte, at farmor ikke havde sit pas, men at jeg havde det. Det var ikke helt rigtigt, men alligevel bliver man i tvivl og roder alt igennem. Stewardessen var også bekymret, og var ude og sladre til flykaptajnen, idet indrejse i Israel ikke ville være mulig uden pas. Heldigvis blev passet til slut fundet under farmors sæde.

Lidt efter middagstid landede vi på den militære lufthavn i Ovda, og vi blev overrasket af en vejrtemperatur, som var betydelig lavere end vi havde forestillet os. Der var som forventet kø ved pasformaliteterne, men som de sidste kom vi frem til Tjæreborgs repræsentanter og fik udpeget vor bus. Vor guide i bussen hed Jonas, og han introducerede Eilat, men forsøgte ellers ihærdigt at markedsføre sit udflugtsprogram. Men han fik da også fortalt, at det var koldt i Eilat, og det havde sneet i Jerusalem. Der var nu en times køretur gennem ørkenlandskabet, hvilket var flot. Det var sten-ørken med meget få tørre småbuske. Området lå nærmest på en højslette, men til slut gik vejen nedad mod Eilat, og efter en rundtur til forskellige hoteller, blev vi som de sidste sat af ved hovedindgangen til hotel Ambassadeur.

Vi skulle bo på Hotel Red Sea Sports Club, og i Tjæreborgs brochure stod, at de havde fælles reception med Ambassadeur hotel. Så vidt jeg kunne se var det i realiteten en del af Ambassadeur, for det lå på den ene side af swimmingpoolen og vi spiste i deres restaurant. Vi fik hurtigt klaret indcheckningen, og fandt 2 dobbeltværelser, som vi befandt os godt i. Der var gode senge, pænt badeværelse, lille terrasse, TV og mulighed for at lave te og kaffe.

Selve Ambassadeur hotelkomplekset bestod af 2 vinklede 6 etagers bygninger, som lå flot med de lyse ørkenagtige bjerge lige bagved. Der var en flot spisesal, hvor de skiftede tema hver dag: israelsk, amerikansk, mexikansk, orientalsk, indisk.... Der var en stor og rummelig lobby med bar, dansegulv og scene, hvor det hver aften var en eller anden form for aktivitet. Der var også nogle butikker og et synagoge-rum.

Swimmingpoolområdet var flot med 2 pools i forskellig niveau adskilt af en bro og 6 springvand. Desuden var der børnepool og en speciel pool for dykkertræning, idet der også var en dykkerskole med butik i hotellets fjerneste ende. Endelig var der i hotellets kælder en skydebane, men den var vi ikke nede og se.

Da vi havde fået orienteret os lidt i værelset, var det blevet kulsort nat ude, og vi gik så tværs over gaden uden for hotellet, og fandt restaurant Malibu, hvor vi fik et bord. Udsigten var noget mørkt vand med lys på kysten overfor, hvor vi også kunne skimte nogle høje bjerge. Servitricen rekommenderede tapas som forret, og så valgte jeg en lokal fisk ved navn dennis, mens alle andre ville have entrecote. Og så delte vi en flaske rødvin af mærket Carmel Selected. Fisken var stor og flot og vinen var nærmest af rosé-type, men vi nød måltidet og bagefter var vi egnede til at krydse gaden tilbage til hotellet og krybe under tæpperne. Der var ganske koldt på værelset den første nat.

Fredag 28. Januar

Vi var alle tidligt oppe, så vi kunne begynde på morgenmaden næsten som de første. Restauranten åbnede klokken 7, og udvalget var en dejlig morgenbuffet. Vi var alle meget tilfredse med morgenmaden, og Martin holdt sig til salat og frugt, men Rikke varierede sine valg fra dag til dag. Nu blev der købt postkort og telefonkort, og der blev skrevet og ringet til Ingeman og Fred. Martin tog mod til sige efter morgenmaden og hoppede i poolen – vandet var 22 grader og dejligt, men det var koldt at komme op fra det våde element.

Vi havde erfaret at sabbat'en begyndte efter frokost, så vi ville til centrum for lidt indkøb inden butikkerne lukkede. Vi begyndte at gå, men det viste sig hurtigt umuligt, da farmor ikke kunne følge med. Så vi fik stoppet en taxi, og for 15 shekels kørte han os til det nye shoppingcenter ved strandpromenaden. Ved indgangen til The Mall var der sikkerhedskontrol, og i øvrigt virkede centret lige så kedeligt som lignende centre andre steder. Vi efterlod Else og farmor der, mens Rikke og jeg gik ud for at undersøge et par biludlejningsfirmaer. Eldan var billigere end Avis, så vi fik en flot hvid japansk bil. Og kørte tilbage efter de 2. Derefter til et supermarked, hvor vi handlede frugt, brød, ost, vand, juice og en flaske vodka.

Vi kørte lidt rundt for at se på byen. Eilat har 14 km strand til Aqaba-bugten. Vor hotel lå næsten ude ved grænseovergangen til Ægypten. Her lå også enkelte andre hoteller og nogle turistattraktioner som Underwater Observatory, Delphin Reef, Texas Ranch og spredte strande både privat og offentlige. Ellers var den 5 km lange vej ind til Eilat noget kedelig med et par store industrianlæg: olieledninger til modtagelse af uraffineret olie, bildepoter (de kommer fra Østen og transporteret over land til Middelhavskysten, hvor de sejles videre) og en fabrik for produktion af mudderbaserede skønhedsprodukter.

Selve Eilat centrum er præget af mange store flotte hoteller, og en moderne by, hvor der bor 50.000 mennesker. Der var også en lufthavn midt i byen, så flyverne kom lavt ind over byen. Byen er anlagt i vor levetid, idet Israel først tog kontrol over området i forbindelse med udråbelsen af den israelske stat i 1948. Der var et monument i strandparken til minde om dette. En fortrop var kommet til området, der dengang kun var en britisk forpost med enkelte huse. De havde selv måtte tegne et israelsk flag. I byens østlige side er der kun 1 km fra de sidste hoteller til den jordanske grænse. Her ligger der også nogle saltinddæmningsanlæg, og dette området er eftertragtet af ornitologer, idet trækfugle kan iagttages her.

Eilat bliver nævnt første gang i Biblen, hvor der i Kongernes Bog 9:26 står: ”Og Kong Salomon lavede et skib i Etzion-gaver, som ligger ved siden af Eilat som ligger ved Det Røde Hav i landet Edom.”. Kong Azariah byggede videre på byen og kaldte den Eilat (2. Kongebog 14:22). Der har boet folk i området siden 4000 f. Kr. Der har så været forskellige herskere gennem historien, og englænderne havde et politifort ved navn Um Rashrash, men dette blev indtaget af den israelske fortrop 10 marts 1949. Nu er der planer om at udvide byen til 120.000 indbyggere.

Vi købte ”The Jerusalem Post”, hvor der på 1. side var reportage om snevejret i Jerusalem. Veje var lukket og der var opfordring til lokalbefolkningen om at lytte til radioen for at høre om skolelukninger etc. På avisens forside kunne vi se, at den israelske kalender nu er nået til år 5761. (Ja – mens vor vestlige kalender er nået til år 2000, så er den muslimske kalender i år 1421, den persiske kalender er kun ved 1379, den kinesiske er i år 4697, den indiske er i 1922, den gamle hinduistiske er i år 5101, den etiopiske er i 1993, den koptiske er i 1717 og den thailandske kalender er vist omkring midten af 2000-tallet).

Pga. sabbaten lukkede butikkerne klokken 14. Vi spiste lidt frokost på hotelværelset, og tog så lidt solbad i liggestolene ved poolen. Solnedgangen fik Edombjergene i Jordan til at gløde i rødlige nuancer. Vi bestemte os for at spise i hotellets spisesal, hvor det var buffet med et stort udvalg. Der var også mange mennesker bl. a. mange israelere. Lige ved siden af os var der en gruppe, og de fulgte ritualerne med borbøn og smagning på medbragt vin. En af mændene havde ikke nogen kalot, men brugte så en hvis serviet. Vi fik kaffen i lobby'en, hvor der var dans til grammonfonmusik. Der var stor aktivitet og mange dygtige dansere på gulvet.

Lørdag 29. Januar

Vi var igen oppe til morgenmad kl 7; vejret var køligt. Vi diskuterede lidt, hvad dagens program skulle være. Damen i biludlejningsfirmaet havde sagt, at man skulle checke med politiet om vejen til Jerusalem var åben. Vi forhørte os i hotelreceptionen, som ikke viste noget konkret. Men vi tog en rask beslutning om at forsøge, at køre nordpå, og så vende om, hvis forholdene talte for det. Vi pakkede lidt toiletsager, mad og vand, fyldte benzintanken op, og fandt den nordlige udkørsel fra Eilat. Vagterne ved første checkpoint markerede at vejen var åben, så vi fortsatte op gennem Arava-dalen på grænsen mellem Jordan og Israel.

Først hører man på en god vej gennem Negev-ørkenen. Der er 309 km helt til Jerusalem, og på den første strækning op gennem Negev mødte vi meget få biler. Vi passerede sidevejen til Tinna Park, hvor man markedsfører sig med resterne af Kong Salomons miner, og vi sidevejen til Dimona, hvor Israels atomforskningsanlæg ligger. Med 40-50 km imellem lå enkelte bebyggelser med pigtråd omkring. Nå vejen krydse de udtørrede flodlejer kaldet wadier, var det opsat målepinde for at angive højden af vandet. Ved regneepisoder kan vandstanden stige hurtigt og gøre vejene ufarbare. Men vi kom helt ukompliceret op til sydenden af Det Døde Hav.

Vi passerede de store fabriksanlæg for udvinding af mineraler fra Det Døde Hav. I nærheden lå Sodoma og Gomorra, hvor Lots hustru blev forvandlet til en saltstøtte, fordi hun ikke kunne tøjle sin nysgerrighed, men vendte sig for at se Gud ødelægge de 2 syndige byer. Vi passerede også de store hotelanlæg, hvor psoriasispatienter søger hen. Derefter kom vi til Masada. Else havde aldrig været oppe i en svævebane, men hun kom alligevel med. Vi spiste vor medbragte mad, inden vi gik rundt i områdets ruiner.

Vi fortsatte til Ein Gedi

Så besluttede vi os for at køre de sidste 70 km til Jerusalem
Forsøgte kibutz Elot
Buffet med kinesisk inspiration på hotellet

Efter at Else og farmor havde trukket sig tilbage, var det et modeshow med badetøj efterfulgt af et danse- og sangshow med 8 unge mennesker. Showet hed "I'll show you mine, you show me yours". Rikke syntes, det var et rigtigt flot show.

Søndag 30. Januar

Dagen startede atter med den dejlige morgenmadsbuffet. Efter morgenmaden var vi en kort tur til byen for at besøge Tjæreborgs kontor og bestille udflugter til Sct. Catarina og Petra. Vi havde hørt lidt forskelligt om sværhedsgraden af turen til Petra, men dette blev løst. Den ældre guide forklarede, at udbyttet ville blive stærkt nedsat, hvis man ikke kunne gå adskillige km, og i øvrigt var der kun 2 pladser tilbage.

Vejret var nu dejligt med sol og høj blå himmel og vi valgte at sole os ved poolen. Alle var i vandet, der var instruktion i airobics, og Rikke og jeg deltog i cocktailgames, hvor jeg blev champion, mens Rikke blev nr. 3. Vi vandt drinks. Vi spiste vor hjemmelavede frokost ved poolen.

Senere på eftermiddagen kørte vi til byen og spadserede nede ved strandpromenaden. Vi så statuen med soldaterne og flaget og gik så ud til Red Sea Star restaurant, hvor vi i undervandsbaren fik kaffe og drinks, mens vi beundrede korallerne og de mangefarvede fisk udenfor. Det var en flot oplevelse. Derpå kørte vi op i byen, hvor vi besøgte et vinsmagningsted. Vi prøvede en rød og en hvid Carmelvin, som produceres i Golan området. Farmor syntes så godt om en chokoladelikør ved navn SABRA, at hun købte en flaske med hjem til Ingeman, mens Else foretrak en flaske vin.

Vi kunne gå videre til restauranten "Eddie's hide away", som viste sig at været en dejlig restaurant med fine hvide duge. Vi fik velkomstdrinks og snacks, og så bestilte vi 4 forskellige retter: Else fik steak Hawaii, jeg fik Balckened steak Cajun style (stærk), Rikke fik kalvesteg og farmor fik også en kraftigt krydret steak, men det var dejlig veltillavet mad. Vi delte også en flaske vin. Ved bordet ved siden af os hilste vi på et ældre par, der havde været rejsekammerater de sidste 11 år. Han boede i Nordjylland og hun i Virum, men de havde sammen været både på New Zealand, i Australien, Kina, Hawaii og mange andre spændende steder.

Senere på aftenen så Rikke og jeg aftenens show i Ambassadeurs lobby. Det var "Royal Circus" med akrobatik, hundenummer, slangepigen, hulahop og fakiren, der kunne gå på knive og glas og spise ild. Der var blade i kaffekoppen, og da den flinke servitrice hørte om det, beklagede hun og bød på kaffen.

Mandag 31. Januar

Igen gik vi med glæde til morgenmaden. Umiddelbart efter kørte vi til Dolphin Reef og købte billet, så Rikke kunne svømme med delfinerne. Det kostede næsten 500 kr. Men først skulle vi ud til Underwater Observatory. Anlægget bestod af nogle bassiner med hajer, kæmperokker,

kæmpeskildpadder, et undervandsanlæg med mulighed for at se koralfisk og en biograf, hvor sæderne bevæger sig synkront med filmen. Vi kom på en flot rejse op i rummet, ned i oceanet, til Atlantis og endog helt ind i jordens indre. Men heldigvis endte vi igen i Eilat. Det var en flot oplevelse, og Rikke blev næsten søsyg.

Bilen skulle afleveres før klokken 12, og på vejen derind blev de 3 andre sat af ved Dolphin Reef. Det var en behagelig lille strandplet med stole. Alle undtagen Else var i Det Røde Hav, hvor vi kunne se fisk tæt inde ved strandkanten. Rikke fik våddragt på og snorklede i en gruppe med en instruktør i ½ time i det område, der var reserveret delfinerne. Vi andre kunne iagttage træningen af delfinerne. Der var efter sigende 9 delfiner og de havde 2 åbninger i afskærmningen ud mod Aqababugten. Vi var hele eftermiddagen ved Dolphin Reef, og spiste også vor medbragte frokost der. Vi sluttede af med at se en 50 minutter lang film om delfinerne. På området gik høns, kyllinger, katte og påfugle frit omkring.

Vi tog en taxi tilbage til vort hotel, og fik en drink på værelset. Så gik vi i den mørke aften forbi beduinteltet til restauranten "The Greek Fisherman". Vi var så tidligt ude, at vi var de eneste gæster. Maden var god. Vi startede med salat som forret: tzaziki, tomatsalat og en form for humussalat. Så fik Else og jeg Drumfisk fra Rødehavet, mens Rikke og farmor fik lampchops. Vi fik israelsk øl til og vi sluttede af med is og frugt til dessert. Farmors var en slags melon med is. Vi gik hjem under den stjerneklare himmel. Og så var der konkurrencesnorkning, hvor farmor og jeg vandt.

Tirsdag 1. Februar

Vi havde bestil vækning til klokken 5, og hentede vores morgenmadsbokse på vej til opsamlingsstedet under broen. Vi havde fået book'et os ind på en busudflugt til St. Catharina klostret i Sinai. Vi mødtes i morgenmørket med et ældre par fra Reef Hotel. Det var hr og fru Stege, der havde boet 10 år i Shanghai, idet de ikke kunne rejse derfra pga. 2. Verdenskrig. Bussen var helt fuld, så vi kom ikke til at sidde ved siden af hinanden. Guiden var en flot israelsk mand i 50 års alderen. Han havde som soldat været i Sinai i 1967 under 7 dages krigen, hvor de ægyptiske tropper flygtede over stok og sten. Senere havde han boet 8 år i en ørkenoase i Sinai, men i 1982 blev Sinai givet tilbage til Ægypten efter Camp David aftalerne. Det israelske byggede TABA Hilton var kommet til at ligge lige på den ægyptiske side af grænsen ved Taba.

Der var omhyggelige grænseformaliteter med gennemlysning af bagagen, udfyldelse af indrejsekort, betaling af grænseafgifter, stemplinger og kontroller, men til slut kom vi op i en ægyptisk bus, hvor der var yderligere 2 lokale guider. Første del af turen gik på vejen mod Sharm El Sheik, som israelere også havde asfalteret. Vi så flere store byggeprojekter, hvor ferieboliger var under opførelse. Vi så også Coral Island med korsridderborgen.

Vi gjorde et stop i en havneby, hvor der var en daglig færgeforbindelse til Aqaba. Den blev brugt til lastbilstrafik til Jordan, Iraq og Syrien og til pilgrimsrejsende til Mekka. Saudiarabien lå lige på den anden side af bugten. Guiden pointerede, at der ingen badebyer var på den saudiarabiske side, da badeliv ikke praktiseres der. Vi så kun en by derovre, og den blev beboet af arbejdere fra en nærliggende fosfatmine, som ligger ved grænsen mellem Jordan og Saudiarabien.

Selve Aqababugten ligger over den Afro-Asiatiske rift, hvor landmassiverne bevæger sig i forhold til hinanden, således at den asiatiske del forflytter sig nordpå med ca. 1 cm om året. Det er derfor et

jordskælvsområde, og vi da også et hos med sprækker efter jordskælv. Bugten er 2000 meter dyb, mens bugten ved Suez kun er få hundrede meter dyb.

Fra kysten steg vejen 1500 meter og turen gennem ørkenen var flot, Geologisk er der tale om lavaarter, som er metamorfoseret til granit og gnejs. De højereliggende formationer er kalk- og sandstensbjerge, hvilket afslører, at de er skabt som aflejringer under et forhistorisk hav. Beduinerne finder også forstenede sneglehuse og hajtænder, som de sælger til turister. Vi kørte over en højslette, hvor vi så enkelte beduintelte og dromedarer Det var et flot landskab, hvor bjergene varierede i farverne.

Vegetationen var enkelte vækster langs vejen; guiden fortalte, at der vokser belladonna (bruges som skønhedsmiddel til at forøge pupillens størrelse) og kapers (samme vækst som ses på Grædemuren). Der ses enkeltstående akacietræer, som altid vokse i en wadi. Disse træer sender rødderne mange meter ned, og fældes aldrig af beduiner, da de er de eneste mulighed for lidt skygge. Palmetræer har ikke så lange rødder og vokser kun i oaser. Guiden demonstrerede også i bussen den vækst, som skulle være blevet brugt til Kristus tornekrone. Dyrelivet i Sinai er for en stor del præget af natdyr, men der findes så store dyr som ulve.

Vi passerede 4 checkpoint på vejet til Sct. Catharina. En af disse checkpoints var bemannet med soldater fra en international fredsstyrke hovedsagelig bestående af amerikanske soldater. Efterhånden som vi nærmede os vort mål, så vi områder med sne. Lørdagens tur til Sct. Catharina var aflyst pga. snefald. Vi så i det fjerne de 3 snedækkede toppe fra Sinais højeste punkter: Mount Catharina er 8700 fod og Mount Moses er 7500 fod (altså knap 3000 meter). Ifølge traditionen fandt man resterne af helgenen Catarina på toppen af førstnævnte bjerg, mens Moses fik de 10 bud på det sidstnævnte.

Lidt før middagstid nåede vi klostret, hvor 22 græsk-katolske munke bor. Der er åbent mellem 9 og 12, og selv om vi kom på et tidspunkt, hvor der var få turister, måtte vi alligevel mase os omkring på det begrænsede areal. Vi så klostrets mure med det gamle rum højt oppe, hvor man tidligere blev hejset ind. Vi så kirken, nogle eksempler på den store ikonsamling, og den brændende busk, hvor Gud talte til Moses. Vi kom ikke ind i biblioteket, men så knoglehuset og haven. Paven skal besøge Stc. Catharina d. 26. Februar i år, hvis hans helbred holder.

Efter klosterbesøget kørte vi til et nærliggende hotel Plaza, hvor der blev serveret en buffetfrokost.

Onsdag 2. Februar

Torsdag 3. Februar